

der ikke foreligger nogen objectiv Forstyrrelse af Retsordenen, og hvor selve Beareringen af Børnets Liv synes at vidne om, at Moderen, om hun end har forset sig ved sin urigtige Fremgangsmaade, dog har bestræbt sig for at raade God paa de skadelige Følger deraf. Man har derfor i Udkastets §§ 191 og 192 foreslaaet at bestinge Straffens Anvendelse af, at Børnet derefter, og efter at der er vist den uforfvarlige Omgang med Børnesødselen, findes at være dødt, uden at det kan oplyses, at Døden er indtraadt før Fødselen. Selv hvor det maa antages, at Børnet først er dødt, efterat det kom til Verden, er det imidlertid ikke givet, at Døden er foranlediget ved den uforfvarlige Omgang; som der end i Reglen maa være nogen Formodning for, at denne ikke har været uden Indflydelse i saa Henseende, kunne Omstændighederne dog ogsaa svække denne Formodning, ja endog tale for det Modsatte. I saa Fald bør Straffen da ogsaa være meget ringere, og navnlig synes de højere Grader af Fængselsstraffen, simpelt Fængsel derunder indbefattet, at burde kunne anvendes, medens Straffen under mere skjærpene Omstændigheder, særligt hvor der er Tale til at ansee Børnets Død alene eller for en Deel foranlediget ved den brugte uforfvarlige Fremgangsmaade, neppe tør ansættes ringere end til Forbedringshuusarbejde. Det rette Forhold imellem Straffene for Børnesødsel i Dølgemaal og for anden uforfvarlig Omgang med Børnesødsel turde formeentlig fremkomme efter Udkastets Forslag, hvorefter Forbedringshuusstraffen for det førstnævnte Forhold kun er begrænset ved det almindelige Maximum for denne Straf, men for det sidste Forhold indskrænket til 2 Aar som Maximum. Under Straffebestemmelsen i § 192 indbefattes isvrigt — bortset fra Dølgemaalstilfælde — enhver uforfvarlig Omgang med en Børnesødsel, hvorefter Børnet findes at være dødt, uden at det kan oplyses, at Døden er indtraadt før Fødselen, altsaa navnlig ogsaa det Tilfælde, at en Børnemoder, uden at der haves behørig Visshed for, at Børnet er dødt, forder det eller paa anden Maade skaffer det tilside. Man har ved at affatte Paragraphen netop høvt for Die, at Bestemmelsen kunde komme til at omfatte

dette Forhold, der ingenlunde kan ansees som upractisk og som paa Grund af dets særdeles færlige Charakter vel egner sig til at straffes alvorligt — forudsat, at det ikke oplyses, at Børnet virkelig var dødt, dengang det skaffedes tilside. For at det skal kunne siges, at tilsværgelig Visshed om Børnets Død har været tilstede, maa det vistnok i Reglen udfordres, at Moderen ikke har ladet det blive ved sin egen personlige Overbeviisning, men ved Tilfaldelse af Andre har skaffet mere positiv Visshed derfor, og derved tillige faaet Børnets Død konstateret; nogen aldeles ubetinget Regel turde det dog neppe være vigtigt at opstille i den Henseende, hvorimod det maa være forbeholdt Domstolene, i hvert enkelt Tilfælde at afgjøre, om og hvorvidt den tilbørlige Visshed for, at Børnet har været dødt, efter familige foreliggende Omstændigheder kan antages at have været tilstede. Ogsaa i § 191 har man med Tiltid valgt Ordene: „og Børnet derefter findes at være dødt, uden at det kan oplyses, at Døden er indtraadt før Fødselen“, istedetfor de først paatænkte: „og Børnet omkommer under eller strax efter Fødselen“, for at det Tilfælde kunde omfattes af Paragraphens Straffebestemmelse, hvor det maa statueres, at det Fruentimmer, der har født i Dølgemaal, har skaffet Børnet tilside uden at sørge for at faae det tilbørlig konstateret, at Børnet var dødsdødt, medens dette heller ikke senere kan oplyses at have været Tilfældet. — Saavel i § 191 som i § 192 tales der kun om Fruentimmer, der ere besvangrede udenfor Ægteskab. Ligesom det nemlig i og for sig er et temmelig upractisk Tilfælde, at en gift Kone skulde omgaaes med sin Børnesødsel i Dølgemaal, naar det er et ægte Barn, hun skal føde, saaledes turde ogsaa det i § 192 omhandlede Tilfælde, at et Fruentimmer paa anden Maade viser en uforfvarlig Omgang med sin Børnesødsel, nærmest kun blive af practisk Betydning ved uægte Børns Fødsel, og forsaavidt det vel ikke lader sig nægte, at Tilfældet ogsaa kan indtræffe ved ægte Børns Fødsel, vil der dog neppe kunne være nogen Betænkelse ved, at den paagjældende Bestemmelse ikke omfatter et saadant Tilfælde, da den følgende § 195 gjør det muligt at ramme den Moder, der ved Uagtsomhed ved sin Børne-